

Република Србија
ОСНОВНИ СУД ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К. 161/26
Дана 21.09.2026. године
Велика Плана

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

~~ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА~~

У прилогу акта достављамо решење овог суда бр. К. 161/26 од 20.07.2026. године ради истицања преко интернет странице суда за окривљеног Божидара Милића из Сеона бб, од оца Богољуба, ЛМБГ 0401951760018

Прилог: Решење К. 161/26 од 20.07.2026. године

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ

К. 161/26

Дана: 20.07.2026. године

Велика Плана

ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ и то судија Светлана Јовић, са записничарем Јасном Максимовић, у кривичном поступку против окривљеног Божицара Милића из Сеоне, због противправног дела одређеног у закону као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ, по предлогу за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи ОЈТ Смедерево Кт. 157/26 од 29.04.2026.године, након одржаног усменог, главног и јавног претреса дана 20.07.2026. године, у присуству ОЈТ Велика Плана, окривљеног Божицара Милића и браниоца Николе Живковића, адвоката из Смедерева, донео је дана 20.07.2026. године, следеће

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕМА ОКРИВЉЕНОМ БОЖИЦАРУ МИЛИЋУ из Сеоне бб, рођ. 04.01.1951. године у Смедереву од оца Богољуба и мајке Божице, девојачко Јовановић, неожењен, без деце, завршио магистарске студије у Београду-финансијски смер на ФОН-у, пензионер, са месечном пензијом од око 65.000,00 динара, Србин, држављанин РС, од имовине поседује 10 ха обрадиве земље и кућу, неосуђиван, по овом предмету био лишен слободе у периоду од 03.04.2026. године до 20.07.2026.године, ЈМБГ 0401951760018

Што је у периоду од 04.02.2026.године до 10.03.2026.године, у стању неурачуњивости због присутности органске детериорације когнитивних функција на нивоу средњег степена деменције, услед ког стања није био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима угрозио сигурност судије Основног суда у Смедереву, општећене Јелисавете Божић, претњом да ће напасти на њен живот и тело на тај начин што је општећеној која као судија поступа у предмету 8П.бр.2189/23 у којем је окривљени једна од странака, доставио више поднесака а преко писарнице Основног суда у којима је вређао општећену и претио јој наводећи у више наврата да се склони, да је болесна, да руши уставни поредак Р. Србије, те између осталог и: "Дођи мала да ти узмем меру, веруј старом шнајдеру, не могу да спавам ноћу, падају ми ружне мисли, изазиваи ме да узмем ствари у своје руке како бих дошао до правде: Јелисавета Божић кад будеш умрла доћи ћу ти на сахрану, склони се " а које претње је општећена схватила озбиљно и што је код ње изазвало осећај угрожености

- **Чиме је извршио противправно дело у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из чл. 138 ст.3 у вези ст. 1 КЗ**

Суд применом члана 526 став 4 ЗКП и члана 82 став 1 КЗ, ИЗРИЧЕ

МЕРУ БЕЗБЕДНОСТИ

ОБАВЕЗНО ПСИХИЈАТРИЈСКО ЛЕЧЕЊЕ НА СЛОБОДИ, КОЈА МЕРА ЋЕ СЕ РАЛИЗОВАТИ ПО ПРАВНОСНАЖНОСТИ ОВОГ РЕШЕЊА У ОПШТОЈ БОЛНИЦИ "СВЕТИ ЛУКА" СМЕДЕРЕВО.

Обавезно психијатријско лечење на слободи трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дужије од 3 године, при чему се у најдужије трајање мере од 3 године има урачунати и време које је окривљени провео у притвору од 03.04.2026. године до 20.07.2026.године.

У случају да се окривљени не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти или и поред лечења наступи опасност да поново учини противправно дело предвиђено у закону као кривично дело, тако да је потребно њено лечење и чување у одговарајућој здравственој установи, суд може изрећи обавезно психијатријско лечење и чување у таквој установи.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Окривљеном Божићу Милићу из Сеоне стављено је на терет извршење противправног дела у закону одређеног као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ, а по предлогу ОЈТ Смедерево Кт. 157/26 од 29.04.2026. године, за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи.

Пре почетка рочишта за главни претрес дана 03.07.2026. године, вештак психијатријске струке Славица др Пејовић, као представник комисије вештака СЗБ Београд се изјаснила да је окривљени процесно способан у складу са својим актуелним здравственим стањем.

Окривљени Божић Милић је у претходном поступку пред ОЈТ Смедерево на записнику Кт. 303/26 од 04.04.2026. године изјавио да ће се у тој фази поступка бранити ћутањем, при ком ставу је окривљени остао до завршетка доказног поступка, тако што је и непосредно пред судом на рочишту за главни претрес одржаном дана 03.07.2026. године, изјавио да ће се бранити ћутањем, додавши да не признаје да је извршио дело које му се ставља на терет али да не жели да о томе детаљно говори нити да одговара на питања.

Суд је на главном претресу извео све предложене доказе, па је ценећи исте у смислу члана 16 и 419 ЗКП, нашао:

На рочишту за главни претрес одржаном дана 03.07.2026. године, суд је у смислу одредбе чл 406 ст.1 тач.2 ЗКП-а донео решење да се прочита исказ општећене Јелисавете Божић дат у претходном поступку, обзиром да су се о наведеном сагласиле странке и бранилац.

Суд је на рочишту за главни претрес одржаном дана 03.07.2026. године прочитао исказ општећене Јелисавете Божић дат у претходном поступку на записнику пред ОЈТ Смедерево Кт. 303/26 од 20.04.2026. године, када је општећена навела да она

као судија Основног суда у Смедереву поступа у предмету П. 2189/23, у коме је осумњичени један од тужених, тако да га познаје само као странку у том предмету. Она је тај предмет добила у рад отприлике 2019. године, а иначе у том предмету је 2015. године била донета правноснажна одлука, али је она укинула клаузулу правноснажности и извршности, одлучујући о захтеву осумњиченог. Како је једна од странака у том предмету преминула она је у складу са прописима морала да утврди прекид поступка због смрти странке. Од тада од стране осумњиченог креће притисак на њу, јер он сматра да она није могла да утврди прекид поступка а притом износи чињенице које нису од значаја за одлучивање о прекиду поступка. Осумњичени је у фебруару месецу 2026. године, почео да подноси све више и више поднесака, које је предавао у писарници Основног суда у Смедереву, а везани су за тај парнични предмет. У то периоду је заправо само почео да учестало доставља поднеске иако их је и раније подносио. Првобитно је у тим поднесцима вређао и у почетку у поднесцима нема никаквих претњи и тада се није осетила угрожено, осумњичени је почео да је обасипа поднесцима који су били увредљиве садржине, примера ради „Склони се, ослоби правосуђе“, сваке недеље је достављао поднесак. Запослени у писарници суда га знају као проблематичну странку, која врши притисак и која је гласна сваки пут када долази. Због тих његових поднесака, због притисак који врши на тај начин, због увреда и претњи, стекла је утисак да је заробљена у предмету јер више не зна шта је чека. Затим је почео да доставља поднеске у којим је осим увреда, износио и претње, претивши како посредо тако и директно. У поднесцима наводи да ће јој „узети меру“, да када легне да спава размишља о томе да „узме ствари у своје руке“, да не може да спава због ње и да мора да узима лекове због ње. Притом у поднесцима наводи да је она болесна и да треба да се лечи. У једном поднеску навео је да ће доћи на њену сахрану, тада се много уплашила, јер је он човек који је доста страији од ње, те је ту реченицу схватила као претњу да ће он да је убије, а све имајући у виду претходне поднеске у којима понавља речи „склони се“ и то увек пише великим словима, а потом наводи да ће узети ствари у своје руке и на крају пише да ће јој доћи на сахрану, што је она све доживела као претњу на живот и тело. Поднесци су постали све чешћи и чешћи, а једном приликом га је видела у улици у којој живи, што је такође уплашило, обзиром на његове претходне поднеске, а зна да он живи у Сеонама, при чему је он крупан и висок човек, те се уплашила када га је видела у својој улици. Он јој се тада није обратио али је гледао намрштено и то изузетно намрштено, као да ће да је згроми. Због свега наведеног је одлучила да поднесе пријаву против њега. Сутрадан након подношења пријаве, радници писарнице су је звали и рекли да се он налази у писарници, због чега се она уплашила и није отишла на посао јер се њена судница налази близу улаза у суд. Уплашила се због свих претходних поднесака односно због онога што је наводио у њима, те због тога што га је видела и у својој улици, а дан шре тога је поднела пријаву против њега. Наводи да она иначе није плашљива особа, али учесталост поднесака, тих његових претњи, начина на који је гледа, све укупно је то плаши. Из његових поднесака у којима у скоро сваком наводи да се склони, затим да ће узети ствари у своје руке и да ће јој доћи на сахрану, она закључује да је он тај који ће је склонити и сматра да су те његове претње озбиљне. Наводи да се она њега плаши и да сматра да су његове претње озбиљне, а он је у релативно кратком временском периоду обасипао поднесцима, где је чак наводио да он пије лекове и да има психичке сметње због ње, што је додатно уплашило. Сматра да његова безобзирност, да он такве претње може да напише и поднесе на писарницу суда, знајући да ће она као судија то видети, указују на то да он свашта може да учини. Навела је да се придружује

кривичном гођењу али да не истиче имовинскоправни захтев.

Увидом у записник о испитивању да ли има алкохола у крви, код окривљеног дана 03.04.2026. године, утврђује се да је окривљени подвргнут испитивању ради провере да ли има алкохола у организму, при чему је утврђено да нема алкохола у организму.

Увидом у писане доказе достављене уз кривичну пријаву (на страни списка 3/2 до 3/26) утврђено је да се у предмету Основног суда у Смедерев П. 2189/23 као један од тужених јавља управо овде окривљени, док је поступајућа судија овде оштећена судија Јелисавета Божић. У поднеску који је Основном суду у Смедереву предао окривљени дана 09.02.2026. године, окривљени је навео „Јелисавета Божић треба сама да се склони и да спасе Србију, Јелисавета чувај живце јер нећу се смирити док не престанеш да рушиш уставни поредак РС". У поднеску који је окривљени предао 18.02.2026. године, а са позивом на број предмета П. 15563/15 веза П. 2183/23, окривљени је навео да тужени сада пева песму „Дођи мала да ти узмем меру, веруј старом шнајдеру". Такође постоје још два поднеска од 18.02.2026. године који су достављени за исти предмет у којима наводи да оштећена руши уставни поредак РС. Такође, у једном поднеску наводи да ноћу не може да спава и да му падају ружне мисли, да га организована криминална група којој припада судија Јелисавета Божић изазива да узме ствари у своје руке како би дошао до правде. У поднеску који је предат 03.03.2026. године, окривљени наводи „Јелисавета Божић кад будеш УМРЛА, доћи ћу ти на сахрану. Јелисавета Божић ако си купила диплому СРАМ ТЕ БИЛО! Јелисавета Божић ти не знаш ништа СКЛОНИ СЕ." Такође, у сваком поднеску наводи да Јелисавета Божић руши уставни поредак, да треба да се склони, да треба сама да се склони и да спасе Србију.

Увидом у налаз и мишљење Комисије вештака СЗБ Београд број 513-91-04 од 16.04.2026. године, утврђено је да је ос стране тима вештака и то Светлане др Пајић Савић, психијатра и Славице др Пејовић, психијатра, утврђено да је Божић Милић особа у сенијуму, примарно просечних интелектуалних способности, код које се детектује опадање когнитивних функција на нивоу средњег степена деменције. Анализа душевног стања и понашања испитаника у време извршења кривичног дела, које му се ставља на терет, указује на то да је у време извршења дела дошло до дестабилизације психичког стања и испољавања знакова психомоторне агитације, што се може очекивати код особа са деменцијом. У време извршења дела, испитаникове способности схватања значаја кривичног дела и могућности управљања поступцима биле су искључене. Током досадашњег лечења и постигнутим побољшањем психичког стања, отклоњен је висок степен вероватноће озбиљне опасности да испитаник чини кривично дело. Имајући у виду да органска детериорација когнитивних функција представља трајно стање испитаника, има прогресиван ток и не може се лечити ни излечити спровођењем мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у установи, као ни у СЗБ, мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи није индикована и не предлаже се. Сprovedеним лечењем и постигнутом стабилизацијом психичког стања, стекли су се медицински услови за предлог да се испитанику изрекне мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи, односно, да испитаник лечење настави у диспанзеру Службе за психијатрију у складу са местом боравка, у виду одлажења на контроле динамиком коју буде одредио ординирајући психијатар током спровођења мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи, која се предлаже у сврху праћења и одржавања стабилнијег психичког стања. Испитаник је особа у сенијуму код које се

детектује опадање когнитивних функција на нивоу средњег степена деменције, што представља трајно стање испитаника, има прогресиван ток, не може се лечити ни излечити применом лекова, хоспиталним третманом ни спровођењем мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи као ни у СЗБ. Испитаниково психичко стање се може контролисати и одржавати као довољно стабилно у оквиру спровођења мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи у диспанзеру Службе за психијатрију у месту боравка испитаника. У складу са постигнутом стабилизацијом здравственог стања, процењено је да је испитаник актуелно способан да учествује у поступку, схвати природу сврху кривичног поступка, разуме појединачне процесне радње и њихове последице, као и да сам или уз помоћ браниоца врши своју одбрану.

На рочишту за главни претрес одржаном дана 03.07.2026. године, вештак Славица др Пејовић, специјалиста психијатрије, као представник комисије вештака СЗБ Београд, навела је да у свему остаје при налазу и мишљењу комисије од 16.04.2026. године. Дакле, као што је наведено у налазу окривљени болује од деменције и његово стање се никада не може излечити, али терапијом коју и сада користи то стање се може држати под контролом и евентуално се може успорити прогресивни развој његове болести. Оно што је свакако од значаја код особа са деменцијом јесте да не мењају средину у којој живе, јер свака промена средине доводи до дестабилизације, погоршања и убрзане прогресије симптома деменције. Медицинско збрињавање ових пацијената кад год је могуће треба организовати у кућним условима уз патронажну помоћ, консултације стручњака различитих специјалности у складу са здравственим стањем, јер неретко поред деменције имају придружене и соматске болести као што има и Божидар, осим наравно у стањима виталне угрожености када је неопходна ургентна помоћ и евентуална хоспитализација. Применом терапије код Божидара је дошло до редукције оних симптома које је имао у време извршења дела које му се ставља на терет, редукована је анксиозност, афективитет, импулсивност, дошло је до иницијалног побољшања разумевања и памћења и свакако да актуелну терапију треба да настави и даље како би се стабилизовано стање одржавало и убудуће. Одговарајући на питања, вештак је појаснила да је Божидар комисији навео да је нежењен, без деце и да живи сам, али он је толико разуман да може сам да узме лекове онако како је написано. Не опире се узимању лекова и вољан је да узима лекове као и током хоспитализације у СЗБ. У сваком случају било би пожељно ако постоји нека патронажна служба у надлежном Дому здравља која би га с времена на време и обилазила. Што се тиче терапије коју Божидар користи сада, он је актуелно користи од када је у СЗБ. Он је вештацима рекао да раније није психијатријски лечен. Здравствени систем је такав да су све здравствене установе које су под надлежношћу Министарства здравља повезане, али пошто је СЗБ под Министарством правде, они нису повезани и немају увид у систем здравствених установа, тако да немају прецизан податак о томе да ли је Божидар заиста раније лечен или не, да ли му је преписивана нека терапија, те да ли је исту редовно узимао или не. Он је по доласку у СЗБ прегледан и од стране других лекара, што је наведено у налазу, тако да он има и интернистичку терапију. Утврђивање чињенице да ли је Божидар раније психијатријски лечен или не, не би утицало на другачији налаз и мишљење и предлог комисије, јер он није психотичан, нема сумануте идеје и халуцинације, што би индиковало хоспитално лечење. Уколико би сада дошло до тога да Божидар извесно време, рецимо пар месеци, престане са узимањем терапије коју актуелно узима, код њега би дошло само до брже прогресије деменције, која свакако код њега мора да

напредује, само би у овом случају напредовала много брже. У оваквим случајевима, заправо кључна би била улога установа социјалне заштите. У овом тренутку за Божидача није неопходно да има неког у домаћинству ко би водио рачуна о томе да ли редовно користи терапију и да ли иде на контроле, али свакако би у неком тренутку требало да се укључи неко ради надгледања, што сматра да би најбоље било од стране установе социјалне заштите. Како сада стоји ситуација са његовим здравственим стањем, вероватноћа да ће Божидар чинити кривична дела уопште сведена је на минимум, то се не може искључити у потпуности, као што се ни за кога и не може гарантовати, али током боравка ових пар месеци у СЗБ није улазио у конфликтне ситуације са другим пацијентима ни запосленима, нити је испољавао ауто и хетеро агресивно понашање. Озбиљна опасност да Божидар чини кривична дела сведена је на минимум. Придružене соматске болести које Божидар има због измењених крвних судова и недовољне циркулације могле су допринети настанку деменције, иако се не може тврдити шта је узрок томе, али те придружене соматске болести нису такве природе да би могле да изазову агресивност код окривљеног. Деменција је таква болест да она ствара поремећај расположења на нивоу емоција у смислу емотивне лабилности, раздражљивости, инконтиненције, што значи да на мале поводе пацијенти са деменцијом бурно реагују, физички и психички су раздражљивији, али управо лекови за деменцију и антипсихотици које он има у терапији чине да ти симптоми буду мање изражени или евентуално купирани (стављени под контролом).

Из извода из КЕ за окривљеног утврђена је чињеница да исти раније није осуђиван.

Оценом свих изведених доказа суд је утврдио да је окривљени Божидар Милић поступао на начин како је то наведено у диспозитиву овог решења, а из следећих разлога:

У току поступка и поред чињенице да је окривљени неурачунљив, исти је могао да активно учествује у доказном поступку, из разлога што се ради о процесно способном лицу.

Окривљени Божидар Милић бранио се ћутањем током кривичног поступка, додавши само да не признаје дело које му се ставља на терете.

Обзиром да се окривљени бранио ћутањем, односно није хтео да изнесе своју одбрану, осим да је само навео да не признаје извршење дела које му се ставља на терет, чињенично стање утврђено је извођењем других доказа.

Оштећена је у свом исказу навела да она као судија Основног суда у Смедереву поступа у предмету П. 2189/23, у коме је осумњичени један од тужених, те откада је у наведеном предмету донела решење о прекиду поступка од тада од стране осумњиченог креће притисак на њу, јер он сматра да она није могла да утврди прекид поступка. Наводи да је окривљени у фебруару месецу 2026. године, почео да подноси све више и више поднесака, које је предавао у писарници Основног суда у Смедереву, а везани су за тај парнични предмет. Првобитно је у тим поднесцима вређао и у почетку у поднесцима нема никаквих претњи, осумњичени је почео да је обасипа поднесцима који су били увредљиве садржине, примера ради „Склони се, ослоби правосуђе“, сваке недеље је достављао поднесак. Запослени у писарници суда га знају као проблематичну странку, која врши притисак и која је гласна сваки пут када долази. Због тих његових поднесака, због притисак који врши на тај начин, због увреда и претњи, стекла је утисак да је заробљена у предмету јер више не зна шта је чека. Затим

је почео да доставља поднеске у којим је осим увреда, износио и претње, претивши како посредо тако и директно. У поднесцима наводи да ће јој „узети меру“, да када легне да спава размишља о томе да „узме ствари у своје руке“, да не може да спава због ње и да мора да узима лекове због ње. Притом у поднесцима наводи да је она болесна и да треба да се лечи. У једном поднеску навео је да ће доћи на њену сахрану, тада се много уплашила, јер је он човек који је доста страији од ње, те је ту реченицу схватила као претњу да ће он да је убије, а све имајући у виду претходне поднеске у којима понавља речи „склони се“ и то увек пише великим словима, а потом наводи да ће узети ствари у своје руке и на крају пише да ће јој доћи на сахрану, што је она све доживела као претњу на живот и тело. Поднесци су постали све чешћи и чешћи, а једном приликом га је видела у улици у којој живи, што је такође уплашило, обзиром на његове претходне поднеске, а зна да он живи у Сеонама, при чему је он крупан и висок човек, те се уплашила када га је видела у својој улици. Он јој се тада није обратио али је гледао намрштено и то изузетно намрштено, као да ће да је згроми. Због свега наведеног је одлучила да поднесе пријаву против њега. Сутрадан након подношења пријаве, радници писарнице су је звали и рекли да се он налази у писарници, због чега се она уплашила и није отишла на посао јер се њена судница налази близу улаза у суд. Уплашила се због свих претходних поднесака односно због онога што је наводио у њима, те због тога што га је видела и у својој улици, а дан пре тога је поднела пријаву против њега. Наводи да она иначе није плашљива особа, али учесталост поднесака, тих његових претњи, начина на који је гледа, све укупно је то плаши. Из његових поднесака у којима у скоро сваком наводи да се склони, затим да ће узети ствари у своје руке и да ће јој доћи на сахрану, она закључује да је он тај који ће је склонити и сматра да су те његове претње озбиљне. Наводи да се она њега плаши и да сматра да су његове претње озбиљне, а он је у релативно кратком временском периоду обасипао поднесцима, где је чак наводио да он пије лекове и да има психичке сметње због ње, што је додатно уплашило. Сматра да његова безобзирност, да он такве претње може да напише и поднесе на писарницу суда, знајући да ће она као судија то видети, указују на то да он свашта може да учини. Навела је да се придружује кривичном гоњењу али да не истиче имовинскоправни захтев.

Исказу оштећене суд је у потпуности поклонио веру, јер је по становишту првостепеног суда, исказ оштећене детаљан и јасан, без логичких недоследности које би га евентуално довеле у сумњу. На основу таквог исказа оштећене доведеног у везу са материјалним доказима, односно поднесцима које је окривљени достављао Основном суду у Смедереву, суд је на потпуно изврстан и несумњив начин, ван сваке разумне сумње утврдио да је окривљени поступио управо на начин описан у диспозитиву овог решења.

Одредбом члана 138 став 1 КЗ прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године, док је ставом 3 истог члана прописано да ко дело из става 1 овог члана учини према председнику Републике, народном посланику, председнику Владе, члановима Владе, судији Уставног суда, судији, јавном тужиоцу и заменику јавног тужиоца, адвокату, полицијском службенику и лицу које обавља послове од јавног значаја у области информисања у вези са пословима које обавља, казниће се затвором од шест месеци до пет година. Радња извршења овог квалификованог облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело више лица, чиме се

угрожава сигурност пасивних субјеката која се манифестује у њиховом осећају несигурности. Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица којима се прети, а притом је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивних субјеката изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет. Претња је стављање у изглед одређеног (будућег зла лицу којем се прети), а да притоме остваривање тог зла зависи од воље лица које прети.

Наиме, претња представља стављање у изглед неког зла лицу којем се прети. Претња мора бити озбиљна и могућа, што се процењује пре свега са аспекта лица коме је упућена. Осим временски, претња не мора бити ограничена ни просторно. Није значајно да ли је онај који прети заиста имао намеру да претњу стварно и реализује.

Сама општењена је дакле веома детаљно појаснила зашто је оно што је окривљени писао у својим поднесцима везаним за парнични предмет П. 2189/23 она доживела као претњу, односно да из његових поднесака у којима у скоро сваком наводи да се она склони, затим да ће узети ствари у своје руке и да ће јој доћи на сахрану, она закључује да је он тај који ће је склонити и сматра да су те његове претње озбиљне, при чему наводи да се она њега плаши и да сматра да су његове претње озбиљне, а он је у релативно кратком временском периоду обасипао поднесцима, где је чак наводио да он пије лекове и да има психичке сметње због ње, што је њу додатно уплашило. Дакле, општењена је све претње окривљеног изнете кроз поднеске, заједно са учесталом понављању подношења истих, са његовим свеукупним понашањем у контексту целокупно написаних текстова у поднесцима, схватила веома озбиљно, због чега се уплашила, његово често понављање речи „склони се” што пише великим словима, а потом наводи да ће узети ствари у своје руке и на крају пише да ће јој доћи на сахрану она је свеукупно доживела као претњу на живот и тело.

Сви изведени докази чине једну логичку и непротивуречну целину која на поуздан и недвосмислен начин, ван сваке разумне сумње упућује на закључак да је окривљени у времену и месту како му се то ставља на терет поступио управо на начин описан у диспозитиву решења.

Имајући у виду цитирани законски опис кривичног дела из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ и доводећи исти у логичку везу са утврђеним чињеницама у доказном поступку проистиче да се у радњи окривљеног остварују сва објективна обележја бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ.

Што се тиче кривице као субјективног односа учиниоца према делу и обавезног елемента сваког кривичног дела из изведених доказа, односно обављеног вештачења од стране Комисије вештака СЗБ Београд и то Светлане др Пајић Савић, психијатра и Славице др Пејовић, психијатра, суд је утврдио да је окривљени Божидар Милић особа која је критичном приликом била неурачунљива, односно није могао да схвати значај свог дела нити је могао да управља својим поступцима.

Утврђујући овакво чињенично стање, а на основу напред изнете оцене доказа, како је окривљени дело учинио у стању неурачунљивости, а неурачунљивост искључује кривицу као обавезан елемент кривичног дела, то суд налази да је исти починио на начин ближе описан у диспозитиву решења противправно дело одређено у закону као кривично дело угрожавања сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ.

Имајући у виду налаз и мишљење Комисије вештака СЗБ Београд и то Светлане др Пајић Савић, психијатра и Славице др Пејовић, психијатра, да су способности

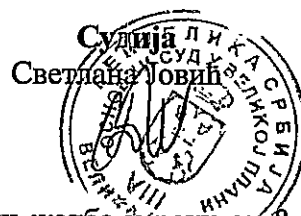
окривљеног, у периоду који му се ставља на терет предлогом за изрицање мере безбедности, да схвати значај свог дела, као и могућности да управља својим поступцима биле у потпуности искључене, односно да је исти у односу на предметно дело био неурачунљив, а такође и закључак вештака са усмене речи са главног претреса одржаног дана 03.07.2026. године, да постоји озбиљна опасност, која је сведена на минимум, да окривљени поново учини противправно дело које је у закону превиђено као кривично дело и да је ради отклањања те опасности индиковано и довољно његово лечење на слободи, суд је према окривљеном изрекао меру безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи из члана 82 КЗ. Наведеном законском одредбом прописано је да учиниоцу који је у стању неурачунљивости учинио противправно дело одређено у закону као кривично дело, суд ће изрећи обавезно психијатријско лечење на слободи, ако утврди да постоји озбиљна опасност да учинилац учини противправно дело које је у закону предвиђено као кривично дело и да је ради отклањања те опасности довољно његово лечење на слободи. Довођењем у логичку везу два обавезна услова из члана 82 став 1 КЗ за изрицање предметне мере безбедности са налазом и мишљењем Комисије вештака СЗБ Београд, као неспорно се може закључити да су и у конкретном случају у односу на окривљеног Божићара Милића испуњени сви законски услови да се према истом изрекне мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи из члана 82 КЗ, те је иста и изречена.

Суд је одредио да ће обавезно психијатријско лечење на слободи трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, уз узимање у обзир чињенице да је период од 03.04.2026. године до 20.07.2026. године, окривљени провео у притвору, те да ће у случају да се окривљени не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти или и поред лечења наступи опасност да поново учини противправно дело предвиђено у закону као кривично дело, тако да је потребно његово лечење и чување у одговарајућој здравственој установи, изрећи обавезно психијатријско лечење и чување у таквој установи.

Обзиром да окривљени није оглашен кривим, суд је одлучио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а на основу одредбе члана 265 ЗКП.

ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ, дана 20.07.2026. године

Записничар
Јасна Максимовић

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења може се изјавити жалба у року од 8 дана од дана пријема отправка истог Вишем суду у Смедереву, а преко овог суда.